

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Κ Κ Α
1 1 9 8

ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΝΤΥΠΟΥ 21 - 0122

«Οὐκ ἀρνησώμεθά σε Φίλη Ὁρθοδοξία...»

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

«ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ» (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

ΙΔΡΥΤΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΑΠΟΡΙΔΗΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2021, ΕΤΟΣ 71^{ΟΝ}, ΑΡ. ΦΥΛ. 1020 ΑΘΗΝΑΙ (Τ.Κ. 10682), ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 (Γ' ΟΡΟΦΟΣ)

Ἱερὰ Μονὴ Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ Χορτοκοπίου Παγγαίου.

Στὰ ἅγια Θεοφάνεια

ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΕΣ τὰ ἅγια Θεοφάνεια ὀρθόδοξως, ἐκφράζουμε τὴν εὐχαριστία μας γιὰ τὴν μεγάλη αὐτὴ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ μας! Πρόκειται γιὰ ἡμέρα λαμπρᾶς εὐφροσύνης καὶ ἁγιασμοῦ τῶν ὑδάτων, ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς κτίσεως.

Διότι, ὁ Κύριος καὶ Θεός μας Ἰησοῦς Χριστός, πού μᾶς ἔδειξε πρὸ ἡμερῶν τὴν ἐκ Παρθένου Γέννησή Του στὴν Βηθλεέμ, ἔρχεται τώρα γιὰ νὰ τελέσει ἕτερο Μυστήριον στὸν Ἰορδάνη ποταμό, ὥστε βαπτιζόμενος νὰ μᾶς προσφέρει θεία ἀναγέννηση, ἄφεση ἁμαρτιῶν, λύτρωση καὶ ἁγιασμό.

Ὁ Τίμιος Πρόδρομος καὶ Βαπτιστὴς Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος κήρυττε στὴν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνου τὴν Μετάνοια, ἐπιτελεῖ τώρα μὲ θεῖο πρόσταγμα τὸ φρικτὸ ἔργο τῆς Βαπτίσεως τοῦ Κυρίου μας, γιὰ νὰ καταβυθίσει Αὐτὸς μὲ τὴν σειρά Του τὰ ἀμέτρητα πταίσματά μας καὶ νὰ μᾶς δωρίσει τὸν πλοῦτο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸν θησαυρὸ τῶν Ἀγαθῶν.

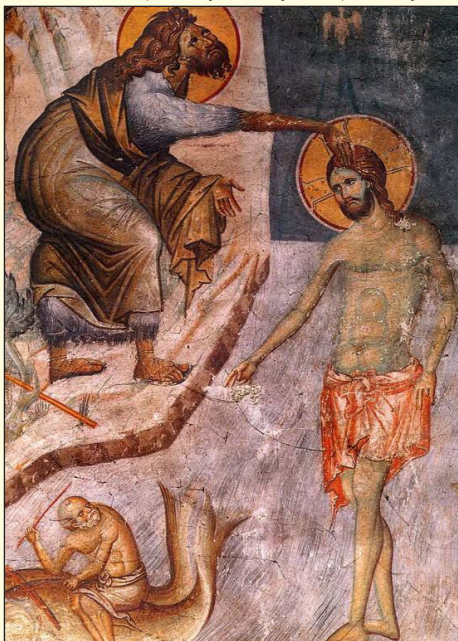
Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι προπορεύονται ἀπὸ τὴν Βηθλεέμ στίς ὄχθες τοῦ Ἰορδάνου, γιὰ νὰ λειτουργήσουν στὸ Μυστήριον καὶ νὰ ὑπουργήσουν στὴν ἀνείπωτη θεία συγκατάβαση.

Ὁ Θεάνθρωπος Χριστός μας σηκώνει καὶ καθαίρει τίς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου μὲ τὴν πλήρη κάθοδο καὶ ἀνοδό Του στὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ, προτυπώνοντας τὸν Θάνατο καὶ τὴν Ἀνάστασή Του. Αὐτὸς ὡς Υἱὸς βαπτίζεται, ὁ Πατὴρ μαρτυρεῖ τὴν εὐδοκία Του στὸν Ἀγαπητὸ Υἱό Του καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μὲ μορφή Περιστερᾶς ἐπιβεβαιώνει τὴν Πατρικὴ φωνή (Ματθ. 3:16-17), καὶ ἔτσι, μὲ τὸν τρόπο αὐτό, «ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερῶθη προσκύνησις»!

Παράλληλα, ἐγκαινιάζεται τὸ Βάπτισμα τῆς Ἐκκλησίας. Τώρα πλέον, σὲ κάθε Βάπτισμα ἔχουμε μία Θεοφάνεια: εἰς τὸ Ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δίδεται ἀνακαίνιση, φῶς, θεία ζωὴ καὶ

ἐλευθερία. Σὲ κάθε Βάπτισμα Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ ὑπάρχει μυστηριακὴ συμμετοχὴ στὸ Πάθος καὶ στὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ (Ρωμ. 6:3-5)· οἱ Οὐρανοὶ σχίζονται καὶ καταπέμπεται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, πού μᾶς καλεῖ στὴν οὐράνια πατρίδα καὶ μᾶς ἀναδεικνύει υἱὸς Θεοῦ κατὰ χάριν.

Προϋπόθεση γιὰ ὅλα αὐτὰ εἶναι βεβαίως ἡ ὀρθὴ Πίστις, ἡ πληρότητα τῆς Μυστηριακῆς Χάριτος, ἀλλὰ καὶ ὁ ὀρθὸς τρόπος τελέσεως τοῦ Μυστηρίου. Τὸ ἐξωτερικὸ-αἰσθητὸ σημεῖο τῆς τριπλῆς καταδύσεως καὶ ἀναδύσεως στὸ

ὕδωρ, τῆς πλήρους δηλαδὴ καὶ ὀλικῆς καλύψεως τοῦ βαπτιζομένου στὸ νερό, εἶναι ἀπαραίτητο στοιχεῖο τελειώσεως τοῦ Μυστηρίου· ἡ δὲ παραχάραξή του, «χωρὶς ἀνάγκης ἐπειγούσης», θεωρεῖται πράξη ἀποτρόπαιη καὶ καρπὸς αἰρέσεως (βλ. Πρωτ. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, «Ὁμολογῶ ἐν Βάπτισμα», Ἀθήνα 1996, σελ. 63-75). Ἡ Οἰκουμενιστικὴ αἵρεσις, ἡ ὁποία ἄρχισε τὴν ἐφαρμογὴ τῆς μὲ τὴν δῆθεν ἐπουσιώδη Ἡμερολογιακῆ Μεταρρύθμιση πρὶν ἀπὸ ἓνα περίπου αἰῶνα, ἔχει προξενήσει καὶ σὲ αὐτὸ τὸ

θέμα ἀπίστευτη ζημία καὶ ἔκπτωση!...

Ἡ χορηγία τῶν θείων δωρεῶν τῆς Ἑορτῆς, καὶ μάλιστα τοῦ εἰσαγωγικοῦ Μυστηρίου στὴν Ἐκκλησία, τοῦ ἱεροῦ Βαπτίσματος, μᾶς θέτει ἐνώπιον μεγάλων εὐθυνῶν· ἡ παρεχόμενη ἄκτιστη Χάρη καὶ θεία εὐλογία γιὰ νὰ ἐκδηλωθεῖ, ἀναμένει τὴν συνεχῆ προσπάθειά μας: τὴν ἀπόρριψη τῆς ραθυμίας καὶ τῆς ἀδιαφορίας, καὶ τὴν ἐνδειξη τοῦ θερμοῦ ζήλου καὶ τῆς πνευματικῆς ἐγρηγόρσεως ἀπὸ μέρους μας.

Ὁφείλουμε νὰ ἐπαγρυπνοῦμε γιὰ τὴν ψυχὴ μας, γιὰ τίς ὑπάρξεις μας, γιὰ τὴν Ἐκκλησία μας, γιὰ τὸν τόπο μας, γιὰ τὸν κόσμο ὅλο. Νὰ ἐνισχύσουμε τὴν πίστη, νὰ αὐξήσουμε τὴν προσευχή, νὰ ἐκφράσουμε ἔμπρακτα τὴν φιλανθρωπία, νὰ ἀπορρίψουμε τὴν ἐμπάθεια. Νὰ ἰσχυροποιήσουμε τὴν μετάνοια, νὰ ἐμβα-

Ο Έορτασμός τῶν Ἁγίων Θεοφανείων

Με **ιδιαιτερότητα** σύμφωνα μέ τά ισχύοντα μέτρα **Ε**ορτάστηκαν τὰ Ἅγια Θεοφάνεια στούς Ναούς και τίς Μονές τῆς Ἐκκλησίας μας, μέ τήν παραδοσιακή τέλεση τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ.

Ο Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλίνικος τέλεσε τήν Ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ στήν Ἱερά Μονή Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Ἀθικίων Κορινθίας. Στούς Ναούς τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν τελέστηκε μέ λαμπρότητα ἡ Θεία Λειτουργία καί ὁ Μέγας Ἀγιασμός, ἐνῶ στήν συνέχεια ἀρκετοί Κληρικοί, μέ τήν εὐλογία τοῦ Μακαριωτάτου, μετέβησαν σέ παράκτιους χώρους καί τέλεσαν τήν Κατάδυση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ πρὸς ἀγιασμόν τῶν ὑδάτων (βλ. πίσω-κάτω φωτογρ. ἀπό ἀκτῆ τῆς Γλυφάδας).

Στόν Πειραιᾶ, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος μετά τήν Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία στόν Καθεδρικό Ναό τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, τέλεσε τόν Μεγάλο Ἀγιασμό καί τήν Κατάδυση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ στόν Λιμένα τοῦ Πειραιῶς, συμπαραστατούμενος ὑπό τεσσάρων Ἱερέων.

Ο **Σεβ.** Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος τέλεσε τήν Ἀρχιερατική Θεία Λει-

θύνουμε στήν ταπείνωση, νά καλλιεργήσουμε τήν ἀγάπη. Οἱ δυσχερεῖς συνθήκες τῆς ζωῆς ἄς μᾶς καταβάλλουν· ὁ ἀγώνας τῆς ἀρετῆς ἄς μᾶς φοβίζει· ἡ ἐλπίδα γιά τήν προσέλευση τοῦ θείου Ἐλέους ἄς μᾶς ἐγκαταλείπει!

Ζοῦμε πράγματι ἡμέρες ἀποκαλυπτικές, τὰ «σημεῖα» γενικῆς ἀναταραχῆς καί ἀποστασίας στήν ἀνθρωπότητα εἶναι πέρα καί ἀπό ὄρατά, λαμβάνουν χώρα γεγονότα ἀπρόσμενα, «ἀόρατοι ἐχθροί» φαίνεται νά πλήττουν τοὺς ἀνθρώπους. Λαμβάνονται ἐπείγοντα μέτρα γιά τήν προφύλαξη καί τήν προστασία τῶν ἀνθρώπων, ἀπό ἐκείνους ὅμως, οἱ ὁποῖοι συνέτειναν καί συντείνουν μᾶλλον στήν διεύρυνση τῶν προβλημάτων, παρὰ στήν περιστολή τους. Ἀκούγονται ἀπεγνωσμένες κραυγές γιά ἀσφάλεια, σταθερότητα καί εἰρήνη. Ἀλλά εἶναι φανερά τὰ δείγματα πού βάζουν τοὺς ἀνθρώπους σέ πρωτοφανεῖς κινδύνους γιά τήν σωματική καί ψυχική ἀκεραιότητα, ἐλευθερία καί ἀσφάλειά τους, ἀπό ὅσους ἐτοιμάζουν τέτοιου εἴδους δεσμά, πού ἡ ἀνθρωπότητα γεύθηκε ἀμυδρῶς στίς χειρότερες ἐφιαλτικές ἱστορικές φάσεις τῆς.

Ἡ φιλοσοφία τοῦ μετανθρωπισμοῦ ἢ ὑπερανθρωπισμοῦ, γιά παράδειγμα, μέ τήν χρήση ἐξελιγμένων τεχνολογιῶν γιά «διορθωτική» παρέμβαση στόν νοῦ καί τήν φυσιολογία τῶν ἀνθρώπων, γιά τὸ δῆθεν καλό τους, τείνει νά τοὺς «ἀναβαθμίσει» κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε νά τοὺς καταστήσει οὐσιαστικά σκλάβους κάποιων λίγων ἢ κάποιου ἑνός! Πάντως, ὄχι τοῦ Κυρίου καί Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Μόνου Φιλανθρώπου, ὁ Ὅποῖος χαρίζει ἄφεση ἁμαρτιῶν καί ζωὴ αἰώνιο!

Ἡ ἀνακαινιστική Χάρη τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ μας εἶθε νά μᾶς φωτίζει, νά μᾶς στηρίζει καί νά μᾶς ὀδηγεῖ, ὥστε καί τήν Ἑορτὴ νά τιμήσουμε ἐπαξίως, καί τήν κλήση μας νά ἐκπληρώσουμε θεαρέστως, καί τήν δόξα τοῦ Θεοῦ καί τὸ καλό τῶν συνανθρώπων μας νά ὑπηρετήσουμε δεόντως, χωρὶς νά παγιδευτοῦμε εἴτε στὰ «θέλητρα» εἴτε στὰ φόβητρα» τοῦ κόσμου τούτου καί τοῦ κοσμοκράτορος· ἀλλὰ νά ἀναδειχθοῦμε γνήσια τέκνα τοῦ Παντοκράτορος καί νά κληρονομήσουμε τήν αἰώνια Βασιλεία Του. Ἀμήν!

Ἐκ τῆς Συντάξεως
Ἅγια Θεοφάνεια, 6/19-1-2021

τουργία και την Ακολουθία του Μεγάλου Αγιασμού στον Καθεδρικό Ναό Αγίου Νικολάου Αχαρνών και εν συνεχεία πραγματοποίησε την Κατάδυση του Τιμίου Σταυρού στην περιοχή της Πάχης Μεγάρων από πλοιάριο. Κληρικοί δέ της τοπικής Μητροπόλεως τέλεσαν την Κατάδυση του Τιμίου Σταυρού σε παραθαλάσσιες περιοχές, στην λίμνη Ύλικη, όπως και στην νήσο της Χίου.

Στήν συμπρωτεύουσα, ο Σεβ. Μητροπολίτης Θεσ-

σαλονίκης κ. Γρηγόριος προεξήρχε της Θείας Λειτουργίας και του Μεγάλου Αγιασμού στον Καθεδρικό Ναό Αγίων Τριών Ίεραρχών και στην συνέχεια της τελετής Καταδύσεως του Τιμίου Σταυρού σε παραλία του Θερμαϊκού, συμπαραστατούμενος από Κληρικούς κ.ά..

Στήν Ίερά Μητρόπολη Δημητριάδος, ο οικείος

Ποιμενάρχης Σεβ/τος κ. Φώτιος παρέστη συμπρο-

σευχόμενος στην Θεία Λειτουργία στον Ίερό Ναό Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Στυλίδος, όπου εν συνεχεία τέλεσε την Ακολουθία του Μεγάλου Αγιασμού και την Κατάδυση του Σταυρού σε παράκτιο χώρο στην Αγία Μαρίνα Στυλίδος. Στην δέ πόλη του Βόλου τον Μ. Αγιασμό τέλεσε ο Έφημέριος του Καθεδρικού Ναού Τιμίου Προδρόμου Αϊδ/τος π. Κωνσταντίνος Παπανάτσιος, ο οποίος εν συνεχεία τέλεσε και την Κατάδυση του Σταυρού σε παραλία του Παγασητικού κόλπου.

Ο Σεβ. Μητροπολίτης Φιλίππων και Μαρωνείας

κ. Άμβρόσιος μετέβη στο λιμάνι της Καβάλας, όπου έπιτέλεσε τον Αγιασμό των υδάτων και την Κατάδυση του Τ. Σταυρού στην θάλασσα.

(Γλυφάδα)

Από Έόρτιο Μήνυμα άγιών Θεοφανείων έτους 2017

«**Εμείς** δέ οί άμαρτωλοί και άνάξιοι εϋχόμεαστε και παρακαλοϋμε τον Βαπτισθέντα Σωτήρα και Αντρωτή μας να κατακλύσει και άφανίσει κάθε αίρεση, και μάλιστα την Οίκουμενιστική τών ήμερών μας, κάθε άποστασία από την Θεία Αλήθειά Του και κάθε δαιμονική πλάνη και άπάτη· εϋχόμεαστε και παρακαλοϋμε να μās καθάρει από κάθε κακία, να χαρίσει σε όλους καρπούς μετανοίας, να διώξει από τις ψυχές μας τὰ πάθη και να μās στολίσει με άρετές· την μαρτυρική Έκκλησία μας τών Γνησίων Όρθοδόξων Χριστιανών Ελλάδος να διαφυλάξει, τὰ σχίσματα, τις ταραχές και τις διαιρέσεις να παύσει· να μās γεμίσει με έλπίδα, δημιουργικότητα και αγάπη· την Πατρίδα μας να άνορθώσει και προστατεύει, την ειρήνη σε όλο τον κόσμο να δωρήσει και όλους εμās να άξιώσει τής Έπουρανίου Βασιλείας Του. Αμήν!».

ΣΥΝΟΔΙΚΑΙ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Ανακοίνωσις Ἀποφάσεων Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας 8ης/21ης Ἰανουαρίου 2021

ΤΗΝ Πέμπτην, 8/21-01-2021, συνήλθεν εἰς πέμπτην τακτικὴν Συνεδρίαν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλινίκου, καὶ τῆ συμμετοχῆ ἑτέρων δώδεκα Ἀρχιερέων ἐξ Ἑλλάδος καὶ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, μέσῳ τηλεδιασκέψεως, συνεζήτησε δὲ καὶ ἀπεφάσισεν ἐπὶ τῶν κάτωθι θεμάτων:

1. Ἀπεφασίσθη ἡ ἐπανεκκίνηση τῶν διαδικασιῶν Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης, αἱ ὁποῖαι εἶχον διακοπῆ ἕνεκα προσκαίρων δυσχερειῶν.

2. Συνεζητήθη ὁ ἀρνητικὸς ἀντίκτυπος ἐκ τῆς δημιουργίας παραλλήλων ἐκκλησιαστικῶν δομῶν ἀπὸ ἄλλας Ἀδελφὰς Ἐκκλησίας εἰς περιοχὰς τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἔνθα ἤδη ὑφίσταται ὀργανωμέ-

νη ἐκκλησιαστικὴ δομὴ ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ ἀπεφασίσθη ἡ ἐπικοινωνία μετὰ τῶν ἀρμοδίων Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν, πρὸς διευθέτησιν τοῦ ζητήματος.

3. Συνεζητήθη τὸ βασικῶς ἱατρικὸν ζήτημα τῶν νέων ἐμβολίων διὰ τὴν νόσον τοῦ κορωνοϊοῦ καὶ κατεγράφησαν τὰ ἠθικῆς φύσεως ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἐγείρονται διὰ ὀρισμένα ἐξ αὐτῶν. Δεδομένου δέ, ὅτι τὸ θέμα χρῆζει περαιτέρω ἐρεύνης περὶ τῆς ἀκριβείας πολλῶν ἀντιφατικῶν πληροφοριῶν, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε ἐγείρονται καὶ ἕτερα σοβαρὰ ζητήματα πέραν τῶν ἱατρικῶν, ἡ λῆψις ἀποφάσεως ἀνεβλήθη διὰ τὴν ἐπομένην Συνεδρίαν, ἐφ' ὅσον οἱ Συνοδικοὶ ἔχουν ἀνα χεῖρας ἅπαντα τὰ δεδομένα.

4. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἠσχολήθη καὶ μετὰ ἕτερα ζητήματα τρεχούσης φύσεως.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Ανακοίνωσις Ἀποφάσεων Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας 5ης/18ης Φεβρουαρίου 2021

ΤΗΝ Πέμπτην, 05/18-02-2021, συνήλθεν εἰς ἕκτην τακτικὴν Συνεδρίαν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλινίκου, καὶ τῆ συμμετοχῆ ἑτέρων δώδεκα Ἀρχιερέων ἐξ Ἑλλάδος καὶ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, μέσῳ τηλεδιασκέψεως, συνεζήτησε δὲ καὶ ἀπεφάσισεν ἐπὶ τῶν κάτωθι θεμάτων:

1. Ἐνημερώθη περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως ἐν Ἰταλίᾳ, ὡς πρὸς τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἐπισκοπῇ Λούνης πραγμάτων.

2. Ἐνημερώθη περὶ τῶν ἐξελίξεων ἐν Σερβίᾳ, ὡς πρὸς τὴν παρουσίαν τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν ἀναφουομένων ἐμποδίων.

3. Συνεζητήθη αἴτησις προσχωρήσεως πινὸς φερομένου ὡς Κληρικοῦ ἐκ τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας, ἥτις καὶ ἀπερρίφθη.

4. Συνεζητήθη τὸ ζήτημα τῆς καταστάσεως ἕνεκα τῆς νόσου τοῦ κορωνοϊοῦ καὶ εἰδικώτερον τῶν νέων ἐμβολίων. Κατόπιν μελέτης τῶν δεδομένων, ἡ Ἱεραρχία κατέληξεν εἰς τὰ ἐξῆς συμπεράσματα:

α) Ἡ ἔκρυθμος κατάστασις ἕνεκα τῆς λοιμικῆς ταύτης νόσου δὲν πρέπει νὰ γίνεταί ἀφορμὴ διὰ

μόνιμον ἢ μακροχρόνιον περιστολήν βασικῶν ἐλευθεριῶν τῶν πολιτῶν ἐκ μέρους τῶν κυβερνήσεων, ἢ πρὸς προώθησιν τῶν σχεδίων τῆς παγκοσμιοποιήσεως, οὐδὲ νὰ ἐπιβάλλωνται ὑποχρεωτικαὶ ἱατρικαὶ πράξεις εἰς τοὺς πολίτας, ἄνευ τῆς ἐλευθέρας συναινέσεως αὐτῶν. Προσφάτως δέ, τὸ Συμβούλιον τῆς Εὐρώπης (2361/2021) ἐπεκύρωσε τὴν μὴ ὑποχρεωτικότητα τοῦ ἐμβολιασμοῦ καὶ τὴν μὴ ὑπαρξιν οἰαοδήποτε διακρίσεως ἐναντίον ὁποιοῦ δὲν ἐπιθυμεῖ τὸν ἐμβολιασμόν.

β) Διὰ τὰ ἐμβόλια κατὰ τοῦ κορωνοϊοῦ κυκλοφορεῖ πλῆθος ἀντικρουομένων πληροφοριῶν εἰς τὸ διαδίκτυον, ἀκόμη καὶ μετὰ τῶν εἰδημόνων εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν κοινότητα. Πολλὰ δὲ πληροφορία ἐλέγχονται ὡς ψευδεῖς ἢ ἀμφίβολοι (τουλάχιστον διὰ τὰ δύο κύρια ἐμβόλια τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται ἤδη καὶ ἐν Ἑλλάδι). Τὸ θέμα δὲν φαίνεται νὰ ἔχη ἀμέσους πνευματικὰς ἢ ἐκκλησιαστικὰς διαστάσεις, καίτοι ὑπάρχουν ἀντιρρήσεις θέτουσαι ἀκόμη καὶ ζήτημα βιοηθικῆς εἰς μίαν πρώϊμον ἢ πειραματικὴν φάσιν παρασκευῆς τῶν ἐμβολίων. Αἱ πλέον σοβαραὶ ἐνστάσεις, ἀφοροῦν εἰς τὴν ἀσφάλειαν τῶν ἐμβολίων, ἥτοι ἐὰν αἱ δοκιμαὶ αὐτῶν ἦσαν ἐπαρκεῖς καὶ ἐὰν ἡ τεχνολογία

Εὐχαριστιακὴ πρόσκληση Ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας

ΜΕΣΑ στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας ἱερουργεῖται τὸ Μυστήριον τῆς κοινωνίας Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου. Ἐντὸς τοῦ ἁγίου Οἴκου αὐτῆς, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν τέλεση τῆς Θ. Λειτουργίας, ἀναπτύσσεται θαυμαστὴ σχέση Ἀγάπης μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία παρομοιάζεται στὸ ἅγιο Εὐαγγέλιον μὲ τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἀπόλαυση ἐνὸς εὐφροσύνου Δείπνου.

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς προσφέρεται ταπεινὰ καὶ ἀγαπητικὰ, θύεται καὶ μεταδίδεται ὡς Σῶμα καὶ Αἷμα καὶ καλεῖ κάθε πιστό Του νὰ προσέλθει στὰ Ἱερά Μυστήρια «μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης», ὥστε νὰ ἐπιτευχθεῖ μυστηριακὴ ἔνωση καὶ κοινωνία ἀνώτερη καὶ ἀκατάληπτη, ὡς πρόγευση τῆς ἀδιασπαστοῦ καὶ ἀπεριγράπτου κοινωνίας τῶν σεσωσμένων στήν αἰώνια Βασιλεία Του.

Στὴν Θ. Λειτουργία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ Μυστήριον Συνάξεως, ἔχουμε παρόντες ζῶντες καὶ κακοιμημένους, ἀνθρώπους καὶ Ἀγγέλους, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Ἀρχηγὸ τῆς Ἐκκλησίας Κύριον Ἰησοῦ Χριστό. Αὐτὸν ποὺ σαρκώθηκε καὶ σταυρώθηκε γιὰ μᾶς, ἀναστήθηκε, ἀναλήφθηκε, κατέπεμψε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ θὰ εἶναι ὁ ὑπέρτατος καὶ ἔσχατος Κριτής.

Αὐτὸς τελεῖ τὸ ὑπερφυῆς Μυστήριόν Του, μέσθ τῶν ἐπὶ γῆς λειτουργῶν Του· Αὐτὸς ποὺ παρέθεσε τὸ Μυστικὸ Δεῖπνον, παραθέτει τὸ αὐτὸ Δεῖπνον σὲ κάθε Θ. Λειτουργία, καὶ μᾶς κοινωνεῖ μὲ τὸ ἴδιον Σῶμα καὶ Αἷμα Του, ὅπως τότε κοινωνήσε τοὺς Μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους Του.

Ὁ Χριστὸς εἶναι Παρὼν καὶ Αὐτὸς τελεσιουργεῖ τὰ Θεῖα κάθε φορὰ ποὺ τελεῖται τὸ Μυστήριον τῆς Θ. Εὐχαριστίας.

Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, ὁ ὁποῖος βίω-νε ἐμπειρικὰ τὴν μυστηριακὴ αὐτὴ πραγματικότητα, ὅπως καὶ ὅλοι βεβαίως οἱ Ἅγιοι καὶ Θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, μᾶς προτρέπει νὰ συνδράμουμε (νὰ σπεύσουμε) ὅλοι μαζὶ στὸ Δεῖπνον τὸ Μυστικόν. Διότι, μᾶς θυμίζει αὐτὸ ποὺ συμβαίνει στήν πραγματικότητα ἐν πνεύματι, αὐτὸ ποὺ βίωναν καὶ βιώνουν οἱ εὐαίσθητες ψυχὲς τῶν πιστῶν ποὺ λαχταροῦν τὴν θεῖα συνάφεια:

«Χριστὸς ἡμᾶς σήμερον ἐστιᾶται, Χριστὸς ἡμῖν σήμερον διακονεῖ, Χριστὸς ἀναπαύει ὁ Φιλάνθρωπος. Φοβερὸν τὸ λαλούμενον, φοβερὸν τὸ τελούμενον· ὁ μόσχος ὁ σιτευτὸς θυσιάζεται, ὁ Ἄμνος τοῦ Θεοῦ ὁ αἶρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου σφαγιάζεται» (PG 77, 1017A).

Δηλαδή, ὁ Χριστὸς σήμερα μᾶς κάνει τὸ τραπέζι, ὁ Χριστὸς σήμερα μᾶς διακονεῖ, ὁ Χριστὸς μᾶς ἀναπαύει (ξεκουράζει) ὁ μόνος ἀληθινὰ Φιλάνθρωπος. Εἶναι φοβερὸ αὐτὸ ποὺ λέγεται καὶ τελεῖται: ὁ μόσχος ὁ σιτευτὸς θυσιάζεται, ὁ Ἄμνος τοῦ Θεοῦ ποὺ σηκώνει τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου σφαγιάζεται.

Ἐφ' ὅσον ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα καὶ μᾶς ἀπευθύνεται τέτοια τιμητικὴ πρόσκληση, εἶναι εὐνόητον ὅτι ἡ στάση μας πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀνάλογη, πλήρης δέους, ὑπακοῆς καὶ ἀποδοχῆς, καὶ ὄχι βεβαίως ψυχρὴ καὶ ἀδιάφορη.

mRNA εἶναι κατὰ πάντα ἀσφαλῆς. Εἰδικοί διὰ τὰ θέματα ταῦτα ἐκφράζουν διαφόρους τοποθετήσεις, μὲ πολλοὺς ἐξ αὐτῶν νὰ τάσσονται ὑπὲρ τῆς ἀσφαλείας τῶν ἐμβολίων, ἂν καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ εἶναι ἀπολύτως καθησυχαστικὸς περὶ τῶν μακροπροθέσμων συνεπειῶν δράσεώς των. Ἄλλ' ἔν Ἐκκλησιαστικὸν Σῶμα, ὡς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, δὲν εἶναι ἀρμόδιον διὰ νὰ ἀποφαίνηται περὶ τῆς ἀσφαλείας νέων φαρμακευτικῶν σκευασμάτων ἢ ἔστω πειραματικῶν ἐμβολίων. Ὁ κάθε πολίτης καλεῖται νὰ λάβῃ αὐτοβούλως τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, ἀφοῦ συνεννοηθῇ μετὰ τῶν ἰατρῶν τοὺς ὁποίους ἐμπιστεύεται καὶ εἶναι γνῶσαι τῆς καταστάσεως τῆς υγείας αὐτοῦ. Οἱ Πνευματικοὶ πατέρες δέον ὅπως μὴ παρέχουν συγκεκριμένας προτροπὰς ἢ ἀποτροπὰς διὰ τὸν ἐμβολιασμὸν εἰς τοὺς ἐρωτῶντας πιστοὺς, πέραν τῆς γενικῆς ἐνημερώσεως, διότι τότε θὰ φέρουν τὴν εὐθύνην εἴτε ἐὰν ἀπωλεσθῇ ἢ

κινδυνεύσῃ ἡ ζωὴ αὐτῶν ἐκ τοῦ ἐμβολιασμοῦ (ἐνεκα σοβαρῶν παρενεργειῶν), εἴτε ἐκ τοῦ μὴ ἐμβολιασμοῦ (ἐνεκα νοσήσεως μὲ βαρυτάτας συνεπείας ἐκ τοῦ ἰοῦ). Τὸ ζήτημα τοῦτο κυρίως καὶ βασικῶς δὲν παύει νὰ εἶναι ἰατρικόν.

γ) Καλοῦμεν τοὺς πιστοὺς ἡμῶν ὅπως ἐξακολουθοῦν τὰς θερμὰς προσευχὰς διὰ τὴν κατάπαυσιν τῆς λοιμικῆς νόσου, ἴασιν τῶν ἀσθενούντων, ἐνίσχυσιν τῶν ἰατρῶν καὶ νοσηλευτῶν εἰς τὸ δυσχερὲς ἔργον των καὶ μάλιστα νὰ διατελοῦν ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀγάπῃ μεταξύ των, μὴ κρίνοντες ἀλλήλους περὶ τῆς στάσεώς των ἐπὶ ἰατρικῶν θεμάτων, καὶ μὴ πίπτοντες εἰς τὴν παγίδα νέων διαιρέσεων καὶ διαστάσεων διὰ τὰ θέματα ταῦτα, ἐνδιαφερόμενοι πρωτίστως διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν.

5. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἠσυχολήθη καὶ μὲ ἕτερα ζήτηματα τρεχούσης φύσεως.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεραματείας

Ὁ Κύριος παραθέτει στοὺς πιστοὺς «τράπεζαν ζωοποιὸν καὶ χαροποιόν», ἐξακολουθεῖ ὁ Φωστὴρ τῆς Ἀλεξανδρείας Μέγας Κύριλλος, καὶ μᾶς ἀπευθύνει πρόσκληση κοινωνίας:

«Φάγετε ἄρτον ἀνακαινοποιῶντα ὑμῶν τὴν φύσιν. Πίετε οἶνον ἀθανασίας γάνυσμα. Φάγετε ἄρτον τῆς ἀρχαίας πικρίας καθαρτήριον, καὶ πίετε οἶνον στύφοντα τῆς πληγῆς τὴν ὀδύνην. Τοῦτο τῆς φύσεως τὸ ἰατρεῖον, τοῦτο τοῦ τρώσαντος κολαστήριον. Γέγονα δι' ὑμᾶς καθ' ὑμᾶς, καὶ τῆς ἐμῆς φύσεως οὐκ ἠλλοιώθην, ἵνα ὑμεῖς γένησθε θείας κοινωνοὶ φύσεως δι' ἐμοῦ» (ὁ.π., 1021B).

Δηλαδή, φάγετε ἄρτο πὸ ἀνακαινίζει τὴν φύση σας. Πίετε οἶνον πὸ εἶναι ἀγαλλίαση ἀθανασίας. Φάγετε ἄρτον ὁ ὁποῖος καθαρίζει τὴν πικρία τῆς πρώτης ἀμαρτίας καὶ πίετε οἶνον ὁ ὁποῖος μουδιάζει καὶ ἀνακουφίζει τὸν πόνο τῆς πληγῆς πὸ προκλήθηκε ἀπὸ τὴν ἀμαρτία. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἰατρεῖο τῆς φύσεως τῶν ἀνθρώπων, αὐτὴ εἶναι ἡ τιμωρία αὐτῶν πὸ προκάλεσαν τὴν πληγὴ (τῶν δαιμόνων). Ἔγινα γιὰ σᾶς ὅπως ἐσεῖς, χωρὶς νὰ ἀλλοιωθῶ ὡς πρὸς τὴν θεία φύση μου, γιὰ νὰ γίνεται σεῖς μέσῳ ἐμοῦ κοινωνοὶ θείας φύσεως.

Ἐφ' ὅσον ὅλη ἡ πικρία καὶ ἡ ὀδύνη μας ὀφείλεται στὴν ἀμαρτία καὶ στὰ πλήγματα τοῦ πονηροῦ, καὶ ὅλη ἡ γιαιτρεία μας προέρχεται ἀπὸ τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ μας, ὁ Ὅποῖος ἔγινε Ἄνθρωπος γιὰ νὰ μᾶς χαρίσει τὴν Θεότητα, εἶναι πραγματικὴ ἀφροσύνη νὰ ἀναμένουμε θεραπεία καὶ σωτηρία πέρα καὶ ἔξω

ἀπὸ τὸν Κύριο καὶ Θεό μας. Μόνον ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς μᾶς καθαρίζει, μᾶς γλυκαίνει καὶ μᾶς ἀνακουφίζει, μὲ τὴν συμμετοχὴ στὰ ἅγια Μυστήριά Του πὸ μᾶς προσφέρει στὴν Ἐκκλησία Του, γιὰ νὰ μᾶς κάνει ἁγίους, δηλαδή συμμετόχους στὴν Ζωὴ Του.

Ὅμως, ἀναμένει ἐκτὸς ἀπὸ τὴν προθυμία μας, καὶ τὴν καλὴ ἀλλοίωσή μας. Τὴν ἀλλαγὴ ἀπὸ τὶς κοσμικὲς καὶ ἐφάρμαρες συνήθειές μας, τὴν ἀποφυγὴ ἀπὸ τὰ σαρκικὰ φρονήματά μας, τὴν ἀνακαινιστικὴ μετάνοιά μας, γιὰ νὰ ἀνήκουμε σὲ Αὐτὸν, νὰ ἀποκτήσουμε ὠραιότητα πνευματικῆ, ὅπως καὶ νὰ ἀποδώσουμε τὴν θεία καὶ εὐώδη πνευματικὴ καρποφορία.

Στὸ Μυστήριον τῶν Μυστηρίων, στὴν Θ. Λειτουργία, ὅταν οἱ αἰσθήσεις τῆς ψυχῆς μας εἶναι «ἀνοικτὲς» καὶ πλήρεις ἀντιλήψεως, ἐν πίστει καὶ ἀληθείᾳ, τότε πράγματι κατανοοῦμε καὶ βιώνουμε ὅτι ὁ κόσμος τῆς ἀμαρτίας χάνεται καὶ ἐπικρατεῖ θριαμβευτικὰ ὁ κόσμος τοῦ φωτὸς καὶ τῆς ἀγιότητος. Ὅλα, οὐράνια καὶ ἐπίγεια, καινοποιοῦνται καὶ εὐφραίνονται μέσα στὸ ἀνεξάντλητο πέλαγος τοῦ ἐλέους καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας μᾶς ἀφυπνίζει σὲ αὐτό, γιὰ νὰ μὴν μείνουμε ξένοι καὶ ἀμέτοχοι αὐτῆς τῆς θείας πραγματικότητος, ἀλλὰ νὰ γευόμαστε τὶς θαυμαστὰ καὶ σωτήριες θεῖες δωρεές, οἱ ὁποῖες ἐκχέονται καὶ διανέμονται πλουσίως στοὺς ποθοῦντας τὰ οὐράνια ἀληθινούς πιστοὺς Ὁρθόδοξους Χριστιανούς.

Κ.Π.

Κεφάλαια περί Ἀγάπης Ἀγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ Ο ΟΜΟΛΟΓΗΤΗΣ

Εἶναι ἓνας ἀπό τούς μεγαλύτερους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Ἐζησε καί μαρτύρησε τόν Ζ' αἰ. (580-662), ἀφοῦ ἀντιτάχθηκε σθεναρά στήν αἵρεση τοῦ μονοθελητισμοῦ. Τό ἐκτεταμένο καί πολυσχιδές ἔργο του διαβάστηκε πολύ, ἀφομοιώθηκε δημιουργικά ἀπό μεταγενέστερους συγγραφείς καί ἄσκησε τεράστια ἐπίδραση στήν διαμόρφωση τῆς θεολογικῆς σκέψης. Στίς τέσσερις ἑκατοντάδες «Κεφαλαίων περί Ἀγάπης» ἀποφαίνεται ὅτι χωρίς Ἀγάπη ἡ σωτηρία εἶναι προβληματική. [Μερικά ἀπό τά Κεφάλαια παρατίθενται ἐνταῦθα]

1. Ἡ ἀγάπη εἶναι μιά ἀγαθή διάθεση τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία τήν κάνει νά μὴν προτιμᾷ κανένα ἀπό τά ὄντα περισσότερο ἀπό τήν γνώση τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ὁμως ἀδύνατο νά φτάσει ν' ἀποκτήσει σταθερά αὐτή τήν ἀγάπη ὅποιος ἔχει κάποια ἐμπαθῆ κλίση σέ κάτι ἀπό τά γήινα.

2. Τήν ἀγάπη τήν γεννᾷ ἡ ἀπάθεια· τήν ἀπάθεια τήν γεννᾷ ἡ ἐλπίδα στόν Θεό, τήν ἐλπίδα ἡ ὑπομονή καί ἡ μακροθυμία. Αὐτές τίς γεννᾷ ἡ καθολική ἐγκράτεια· τήν ἐγκράτεια, ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ· τόν φόβο τοῦ Θεοῦ τόν γεννᾷ ἡ πίστη.

3. Ἐκεῖνος πού πιστεύει στόν Κύριο, φοβᾶται τήν κόλαση. Κι' ἐκεῖνος πού φοβᾶται τήν κόλαση, ἐγκρατεύεται ἀπό τά πάθη. Ἐκεῖνος πού ἐγκρατεύεται ἀπό τά πάθη, ὑπομένει ὅσα τόν θλίβουν. Ἐκεῖνος πού ὑπομένει ὅσα τόν θλίβουν, θά ἀποκτήσει τήν ἐλπίδα στόν Θεό. Ἡ ἐλπίδα στόν Θεό ἀπομακρύνει τό νοῦ ἀπό κάθε ἐμπαθῆ κλίση πρὸς τά γήινα. Καί ὅταν χωριστεῖ ἀπό αὐτήν ὁ νοῦς, θά ἀποκτήσει τήν ἀγάπη πρὸς τόν Θεό.

4. Ἐκεῖνος πού ἀγαπᾷ τόν Θεό, πάνω ἀπό ὅλα τά κτίσματά Του προτιμᾷ τήν γνώση Του κι ἀδιάλειπτα μέ πόθο τήν προσμένει.

5. Ἄν ὅλα τά ὄντα ἔγιναν ἀπό τόν Θεό καί γιά τόν Θεό, καί ὁ Θεός εἶναι καλύτερος ἀπό τά δημιουργήματά Του, ἐκεῖνος πού ἐγκαταλείπει τόν Θεό καί στρέφεται στά χειρότερα, φανερώνεται ὅτι προτιμᾷ περισσότερο τά δημιουργήματα ἀπό τόν Θεό.

6. Ἐκεῖνος πού ἔχει προσηλωμένο τό νοῦ του στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, καταφρονεῖ ὅλα τά ὄρατά, καί τό σῶμα του ἀκόμη, σάν νά εἶναι ξένο.

7. Αφοῦ ἡ ψυχὴ εἶναι ἀνώτερη ἀπό τό σῶμα καί ἀσυγκρίτως ἀνώτερος ἀπό τόν κόσμον ὁ Δημιουργός Θεός, ἐκεῖνος πού προτιμᾷ τό σῶμα ἀπό τήν ψυχὴ καί τόν κόσμον ἀπό τόν Θεό πού τόν δημιούργησε, αὐτός δέν διαφέρει διόλου ἀπό αὐτούς πού λατρεύουν τά εἴδωλα.

8. Ἐκεῖνος πού χώρισε τό νοῦ του ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί τήν θεωρία, καί τόν ἔχει δεμένο σέ κάποιο ἀπό τά αἰσθητά, αὐτός εἶναι πού προτιμᾷ τό σῶμα ἀπό τήν ψυχὴ καί τά κτίσματα ἀπό τόν Θεό πού τά δημιούργησε.

9. Ἄν ἡ ζωὴ τοῦ νοῦ εἶναι ὁ φωτισμός πού δίνει ἡ πνευματικὴ γνώση, κι αὐτόν τόν γεννᾷ ἡ ἀγάπη πρὸς τόν Θεό, ὀρθά ἔχει λεχθεῖ πὺς δέν εἶναι τίποτε πιό μεγάλο ἀπό τήν θεία ἀγάπη.

10. Ὅταν μέ τόν ἔρωτα τῆς ἀγάπης ὁ νοῦς μεταβαίνει πρὸς τόν Θεό, τότε δέν ἔχει διόλου αἴσθησι γιά κανένα ἀπό τά κτίσματα. Καθὼς καταφωτίζεται ἀπό τό θεῖο καί ἄπειρο φῶς, γίνεται ἀναίσθητος γιά ὅλα τά κτίσματα, ὅπως τά μάτια δέν βλέπουν τά ἄστρα ὅταν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος.

11. Ὅλες οἱ ἀρετές βοηθοῦν τό νοῦ γιά νά ἀποκτήσει τόν θεῖο ἔρωτα, περισσότερο ὁμως ἀπό ὅλες ἡ καθαρὴ προσευχὴ. Γιατί μέ αὐτήν ὁ νοῦς παίρνει φτερά καί πετᾷ πρὸς τόν Θεό καί βγαίνει ἔξω ἀπό τά ὄντα.

12. Ὅταν ὁ νοῦς ἀρπαχθεῖ μέσω τῆς ἀγάπης ἀπό τήν θεία γνώση, καί ἀφοῦ βρεθεῖ ἔξω ἀπό τά ὄντα, αἰσθάνεται τήν ἀπειρία τοῦ Θεοῦ· τότε, ὅπως συνέβη στόν Ἡσαΐα, ἀπό τήν ἐκπληξὴ ἔρχεται σέ συναίσθησι τῆς μηδαμινότητάς του καί λέει μέ κατάνυξι τά λόγια τοῦ προφήτη: «ὦ ἐγώ, ὁ ἄθλιος, τί συντριβὴ νιώθω! Ἐγώ, ἓνας ἄνθρωπος πού ἔχω χεῖλη ἀκάθαρτα, καί ἀνάμεσα σέ λαὸ πού ἔχει χεῖλη ἀκάθαρτα κατοικῶ, εἶδα μέ τά μάτια μου τόν Βασιλέα, τόν Κύριο Σαβαώθ».

13. Ὅποιος ἀγαπᾷ τόν Θεό, δέν μπορεῖ νά μὴν ἀγαπήσει καί κάθε ἄνθρωπο σάν τόν ἑαυτό του, ἂν καί τόν δυσαρεστοῦν τά πάθη ἐκείνων πού δέν ἔχουν ἀκόμη καθαριστεῖ. Γι' αὐτό χαίρεται μέ ἀμέτρητη καί ἀνέκφραστη χαρὰ γιά τήν διόρθωσίν τους.

14. Ἀκάθαρτη εἶναι ἡ ψυχὴ πού εἶναι γεμάτη ἀπὸ κακοὺς λογισμοὺς, ἀπὸ ἐπιθυμία καί μίσος.

15. Ἐκεῖνος πού βλέπει καί ἴχνος μόνο μίσους μέσα στήν καρδιά του, πρὸς ὅποιονδῆ-

ποτε άνθρωπο για όποιοδήποτε φταιξιμό του, είναι έντελῶς ξένος από την αγάπη προς τόν Θεό. Γιατί ή αγάπη προς τόν Θεό δέν ανέχεται διόλου τό μίσος κατά τοῦ ἀνθρώπου.

16. «Όποιος μέ ἀγαπᾶ -λέει ὁ Κύριος- θά τηρήσει τίς ἐντολές μου. Καί ή δική μου ἐντολή είναι νά ἀγαπᾶτε ὁ ἕνας τόν ἄλλον». Ἄρα λοιπόν ἐκεῖνος πού δέν ἀγαπᾶ τόν πλησίον του, δέν τηρεῖ τήν ἐντολή τοῦ Κυρίου. Ἐκεῖνος πού δέν τηρεῖ τήν ἐντολή, οὔτε τόν Κύριο μπορεῖ νά ἀγαπήσει.

17. Μακάριος ὁ ἄνθρωπος πού μπορεῖ νά ἀγαπήσει τόν κάθε ἄνθρωπο στόν ἴδιο βαθμό.

18. Μακάριος ὁ ἄνθρωπος πού δέν προσηλώνεται σέ κανένα πράγμα φθαρτό ή πρόσκαιρο.

19. Μακάριος ὁ νοῦς πού προσπέρασε ὅλα τά ὄντα καί ἀπολαμβάνει συνεχῶς τήν θεία ὠραιότητα.

20. Ἐκεῖνος πού φροντίζει τήν σάρκα, πῶς νά ἱκανοποιεῖ τίς ἐπιθυμίες της, καί γιά πρόσκαιρα πράγματα ἔχει μνησικακία πρὸς τόν πλησίον του, αὐτός λατρεύει τήν κτίση ἀντί τοῦ Δημιουργοῦ.

21. Ἐκεῖνος πού διατηρεῖ τό σῶμα του γερό καί μακριά ἀπό ἡδονές, τό ἔχει σύνδουλό του γιά νά ὑπηρετεῖ τά πνευματικά.

22. Όποιος ἀποφεύγει ὅλες τίς κοσμικές ἐπιθυμίες, κάνει τόν ἑαυτό του ἀνώτερο ἀπό κάθε κοσμική ὑλικότητα.

23. Όποιος ἀγαπᾶ τόν Θεό, ἀγαπᾶ δίχως ἄλλο τόν πλησίον του. Ἐνας τέτοιος ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά φυλάει χρήματα· τά διαχειρίζεται κατά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί τά μοιράζει σ' ἐκείνους πού ἔχουν ἀνάγκη.

24. Όποιος κάνει ἐλεημοσύνη μιμούμενος τόν Θεό, δέν κάνει διάκριση καλοῦ καί κακοῦ, δικαίου καί ἀδίκου στά ἀπαραίτητα τῆς ζωῆς, ἀλλά μοιράζει ἴδια σέ ὅλους κατά τίς ἀνάγκες τους, ἄν καί προτιμᾶ γιά τήν ἀγαθή του προαίρεση τόν ἐνάρετο ἀπό τόν κακό.

25. Ὁ Θεός, ἐκ φύσεως ἀγαθός καί ἀπαθής, ὅλους τούς ἀγαπᾶ ἐξίσου ὡς δημιουργήματά Του, ἀλλά τόν ἐνάρετο τόν δοξάζει ἐπειδή

ἀποκτᾶ καί τήν γνώση, ἐνῶ τόν κακό ἄνθρωπο, τόν ἐλεεῖ λόγω τῆς ἀγαθότητάς Του, καί παιδεύοντάς τον σ' αὐτόν τόν κόσμο, τόν φέρνει σέ μετάνοια καί διόρθωση. Ἔτσι καί ὁ καλοπροαίρετος καί ἀπαθής ἄνθρωπος, ὅλους τούς ἀνθρώπους τούς ἀγαπᾶ ἐξίσου. Τόν ἐνάρετο καί γιά τήν ἀνθρώπινη φύση του, καί γιά τήν καλή του προαίρεση· τόν κακό τόν ἐλεεῖ καί σάν συνάνθρωπό του, καί ἀπό συμπάθεια, ἐπειδή ὡς ἀνόητος βαδίζει στό σκοτάδι.

26. Ἡ διάθεση τῆς ἀγάπης δέν διαπιστώνεται μόνο μέ τήν παροχή χρημάτων, ἀλλά πολύ περισσότερο μέ τήν μετάδοση λόγου καί μέ τήν σωματική διακονία.

27. Ἐκεῖνος πού ἀπαρνήθηκε εἰλικρινά τά κοσμικά καί ὑπηρετεῖ μέ ἀγάπη ἀπροσποίητη τόν πλησίον του, ἐλευθερώνεται γρήγορα ἀπό κάθε πάθος καί μετέχει στήν θεία ἀγάπη καί γνώση.

28. Ἐκεῖνος πού ἔκανε κτήμα τήν θεία ἀγάπη, δέν κουράζεται νά ἀκολουθεῖ συνέχεια τόν Κύριό του, ὅπως λέει ὁ θεῖος Ἱερεμίας, ἀλλά ὑπομένει μέ γενναιότητα κάθε κόπο, κακολογία καί ὕβρη, χωρίς νά σκέφτεται τό κακό πού τοῦ ἔκανε ὅποιοσδήποτε.

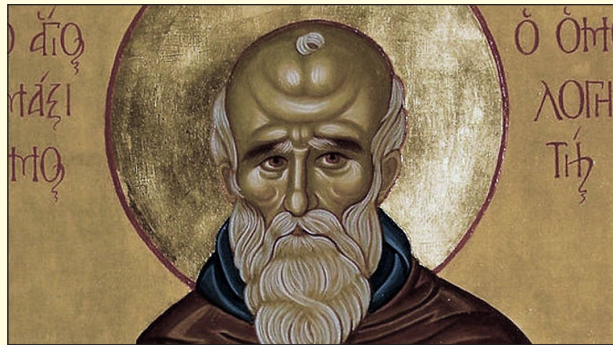
29. Όταν σέ προσβάλει κανένας ή σέ ἐξευτελίσει σέ κάτι, τότε φυλάξου ἀπό τούς λογισμούς τῆς ὀργῆς, μήπως μέ τήν λύπη σέ χωρίσουν ἀπό τήν ἀγάπη καί σέ μεταφέρουν στήν χώρα τοῦ μίσους.

30. Όταν αἰσθανθεῖς πόνο ἐπειδή κάποιος σέ προσέβαλε ή σέ ντροπίασε, νά ξέρεις ὅτι ὠφελήθηκες πολύ· μέ τό ντροπιασμά βγῆκε ἀπό μέσα σου ή κενοδοξία.

31. Ὅπως ή μνήμη τῆς φωτιᾶς δέν ζεσταίνει τό σῶμα, ἔτσι πίστη χωρίς ἀγάπη δέν φέρνει στήν ψυχή τόν φωτισμό τῆς γνώσεως.

32. Ὅπως τό φῶς τοῦ ἡλίου ἐλκύει τό ὑγιές μάτι, ἔτσι καί ή γνώση τοῦ Θεοῦ τραβᾶ φυσικῶς τόν καθαρό νοῦ στόν ἑαυτό της μέ τήν ἀγάπη.

33. Νοῦς καθαρός εἶναι ὁ νοῦς πού ἀπομακρύνθηκε ἀπό τήν ἄγνοια καί καταφωτίζεται ἀπό τό θεῖο φῶς.

Ἡ Μετάνοια ἀνοίγει τὴν πύλη

«Τῆς μετανοίας ἀνοιζόν μου πύλας, Ζωοδότα»!

ΓΕΙΣ καὶ ἐγὼ ἀκούσαμε γιὰ πρώτη φορὰ αὐτοὺς τοὺς λόγους ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία κατὰ τὸ παρὸν λειτουργικὸ ἔτος. Ἀθέλητα οἱ σκέψεις γυρίζουν πίσω. Ἐνα χρόνο πρὶν, προσευχηθήκαμε μὲ τὰ ἴδια αὐτὰ λόγια, ὅμως πόσο πολλοὶ ἔχουν στὸ μεταξύ ἀπέλθει ἀπὸ τὴν παροῦσα ζωὴ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τότε προσευχήθηκαν μαζί μας!

Ὁ Κύριος μᾶς στέλνει ἐπίσης αὐτὸ τὸ ἔλεος. Ἰστάμεθα στὴν πύλη τῆς μετανοίας. Ἡ Ἐκκλησία μᾶς ὑπενθυμίζει μὲ τὸν ψαλμὸ αὐτὸ ὄχι μόνον ὅτι ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστὴ πλησιάζει, ἀλλὰ ἐπίσης ὅτι χωρὶς τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ χωρὶς τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ποτὲ ἐμεῖς δὲν θὰ μετανοήσουμε ὀρθά.

Φαντασθεῖτε ἓναν ἄνθρωπο νὰ στέκεται μπροστὰ σὲ κλειστὲς πύλες. Χρειάζεται σὲ εἰσελθεῖ μέσα, διότι ἔξω βρίσκεται σὲ κάποιον τρομερὸ κίνδυνο, ἀλλὰ δὲν ἔχει κλειδιά, καὶ ἂν δὲν τοῦ ἀνοίξουν τὶς πύλες, θὰ πεθάνει. Ὁ ἁμαρτωλός, χωρὶς ὀποιαδήποτε ὑπερβολή, βρίσκεται σὲ αὐτὴ τὴν κατάσταση.

Πάνω ἀπ' ὅλα, τί εἶναι μετάνοια; Καὶ πῶς κάποιος μπορεῖ νὰ μετανοήσει;

Κάποτε, ποὺ ὁ Ὅσιος Ἀμβρόσιος τῆς Ὀπινα ρωτήθηκε ἀπὸ μιὰ πιστὴ ψυχὴ πόσος χρόνος χρειάζεται γιὰ νὰ μετανοήσει κανεὶς στὸν Θεό, ἀπάντησε κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο: «Ἡ ἀληθινὴ μετάνοια δὲν χρειάζεται χρόνια, μῆνες, ἐβδομάδες, ἀλλὰ μιὰ στιγμή!» Μιὰ στιγμή μεταστροφῆς, μιᾶς ἀποφασιστικῆς μεταστροφῆς ἀπὸ μιὰ ἁμαρτωλὴ, ἀδιάφορη, ἄδεια καὶ ἐλαφριά ζωὴ σὲ ζωὴ ἐν Χριστῷ, σὲ μιὰ ἀληθινὴ Χριστιανικὴ ζωὴ.

Τὸ πρόβλημά μας εἶναι ὅτι ὅλα σὲ ἐμᾶς δείχνουν ὅτι δὲν εἴμαστε καὶ τόσο ἁμαρτωλοὶ. Ὅτι οἱ λόγοι σχετικὰ μὲ τὴν μετάνοια, σχετικὰ μὲ τὴν διόρθωση τῆς ζωῆς, ἀναφέρονται σὲ κάποιους ἄλλους ταλαίπωρους ἁμαρτωλοὺς, ἀλλὰ δὲν ἀπευθύνονται σὲ ἐμᾶς, διότι ἐμεῖς δὲν νιώθουμε ἰδιαίτερα ἁμαρτωλοὶ. Πράγματι, πολλοὶ ἄνθρωποι, ἀκόμη καὶ ὅταν πηγαίνουν γιὰ Ἐξομολόγηση, ἀρχίζουν μὲ τὴν δήλωση: «Δὲν ἔχω εἰδικὲς ἁμαρτίες...»!

Θὰ ἦταν χρήσιμο ἐδῶ νὰ θυμηθοῦμε κάτι τὸ ὁποῖο πιθανὸν νὰ σᾶς εἶναι γνωστὸ. Ὑπάρχει μιὰ ἱστορία γιὰ δύο γυναῖκες, οἱ ὁποῖες πῆγαν σὲ κάποιον Γέροντα Ἀσκητὴ. Ἡ μία εἶχε μιὰ βαριὰ ἁμαρτία, εἶχε δηλητηριάσει τὸν ἄνδρα της καὶ κατόρθωσε μὲν νὰ τὸ ἀποκρύψει, ἀλλὰ ἡ συνείδησή της τὴν βασάνιζε συνεχῶς. Ἡ ἄλλη δὲν εἶχε πέσει σὲ κάποιο τόσο θανάσιμο ἁμάρτημα.

Κι ἔτσι, ὅταν ἔφθασαν στὸν Γέροντα, αὐτὸς τὶς εἶπε: «Πηγαίνετε στὸν κῆπο μου καὶ φέрте μου πέτρες ἀπὸ ἐκεῖ».

Στὴν μία, ποὺ εἶχε τὸ θάνασιμο ἁμάρτημα στὴν ψυχὴ της, τῆς εἶπε νὰ τοῦ φέρει τὴν μεγαλύτερη πέτρα ποὺ θὰ μπορούσε νὰ σηκώσει. Καὶ στὴν ἄλλη τῆς ἔδωσε μιὰ σακούλα καὶ τῆς εἶπε νὰ μαζέψει μικρὲς πέτρες καὶ νὰ τοῦ τὶς φέρει. Καὶ ὅταν τὸ ἔκαναν αὐτό, ὁ Γέροντας τὶς εὐχαρίστησε γιὰ τὴν ὑπακοή τους, καὶ τὶς εἶπε: «Τώρα νὰ τὶς μεταφέρετε πίσω. Ἐσύ, ἁμαρτωλή, πήγαινε καὶ ἄφησε τὴν μεγάλη πέτρα ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου τὴν πήρες. Κι ἐσύ, ἡ δίκαιη, ποὺ δὲν ἔχεις μεγάλες ἁμαρτίες, τοποθέτησε ὅλες τὶς

μικρὲς πέτρες ἀπὸ ὅπου τὶς πήρες». Ἡ πρώτη τὸ ἔκανε αὐτὸ χωρὶς δυσκολία, ὅμως ἡ ἄλλη τὰ εἶχε χαμένα καὶ ἐπέστρεψε μὲ σχεδὸν γεμάτη τὴν σακούλα, διότι δὲν μπορούσε νὰ θυμηθεῖ ἀπὸ ποῦ πῆρε τὴν κάθε μικρὴ πετρούλα, καὶ δὲν ἤθελε βέβαια νὰ ξεγελάσει τὸν Γέροντα. Ἔτσι ἐπέστρεψε μὲ γεμάτη τὴν σακούλα της.

Τότε, τῆς εἶπε ὁ Γέροντας: «Κοίταξε, αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἔχει μιὰ βαριὰ ἁμαρτία, ἀλλὰ τὴν θυμᾶται πάντοτε καὶ θρηνεῖ γι' αὐτὴν κάθε στιγμή, καὶ τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας της θὰ ξεπλύνουν κάθε ἁμαρτία. Σὺ ὅμως δὲν μπορείς νὰ θρηνήσεις γιὰ τὶς ἁμαρτίες σου, διότι οὔτε κἂν μπορείς νὰ θυμηθεῖς αὐτὲς τὶς καλούμενες καθημερινὲς ἁμαρτίες. Ὅμως, τὸ βάρος τῆς σακούλας σου εἶναι ἴδιο μὲ τὸ βάρος τῆς μεγάλης πέτρας τῆς ἄλλης!»

Γι' αὐτό, εἶναι ἀνάγκη νὰ θυμόμαστε ὅτι ὅλες οἱ μικρὲς ἁμαρτίες ποὺ ξεγλυτροῦν ἀπὸ τὴν μνήμη μας καὶ ποὺ συνενώνονται σὲ μιὰ ἀκαθόριστη συνείδηση ἁμαρτίας («εἴμαστε βέβαια ἁμαρτωλοὶ, ἀλλὰ μᾶλλον ὄχι καὶ τόσο»), ὅλες αὐτὲς οἱ ἁμαρτίες εἶναι γιὰ τὶς ψυχές μας ἓνα τρομερὸ βάρος καὶ θὰ τὶς καταστρέ-

Ὁρθόδοξη θεώρηση τῆς Ἀστρολογίας

ΗΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ είναι ασυμβίβαστη με την Χριστιανική πίστη για πολλούς λόγους. Το φρόνημα της αστρολογίας και η ελπίδα που θεμελιώνεται στις κινήσεις των άστρων είναι πράγματα ασυμβίβαστα με το φρόνημα ενός χριστιανού και με την εν Χριστώ ελπίδα.

Κατά την χριστιανική αντίληψη ο άνθρωπος είναι το κατ' εικόνα του Τριαδικού Θεού που είναι αγάπη και ελευθερία. Η συμπεριφορά της αλόγου κτίσεως και οι φυσικοί νόμοι που τη διέπουν δεν εναρμονίζονται με τη ζωή του ανθρώπου. Η αγάπη και η ελευθερία, δηλαδή η ανθρώπινη προαίρεση είναι κατά τη χριστιανική αντίληψη προσδιοριστικά στοιχεία του ανθρώπινου προσώπου. Ο χαρακτήρας του ανθρώπου δε διαμορφώνεται από ανάγκη, ως αποτέλεσμα επενεργείας τυφλών νόμων, αλλά με βάση την αληθινή του φύση και την προαίρεσή του.

Σύμφωνα με το δόγμα της αστρολογίας, ακόμα και η αγάπη και όλες οι διαπροσωπικές σχέσεις του ανθρώπου υποτάσσονται στις κινήσεις και στους συνδυασμούς των άστρων. Γίνεται δηλαδή φανερό ότι η αστρολογία δε συμβιβάζεται με τη χριστιανική πίστη, απορρίπτει την ελευθερία του ανθρώπου αλλά και την ελευθερία του Θεού να ασκεί τη θεία Του Πρόνοια και να προσφέρει στον άνθρωπο τη Θεία Του χάρη.

Εδώ έχουμε μια άλλη θρησκεία, τη θρησκεία του Υδροχόου, που θεμελιώνεται στον απόλυτο μονισμό, στην πίστη ότι ο άνθρωπος αυτοεξελλίσσεται μέσω αλληπαλλήλων μετενσαρκώσε-

ων, στην εναλλαγή των εποχών (Κοσμικό έτος - Κοσμικοί μήνες) και στην κυκλική πορεία της ιστορίας.

Κατά την αντίληψη αυτή κάθε Κοσμικός μήνας κυριαρχείται από ένα ζώδιο, ενώ το πνεύμα της κάθε εποχής προσωποποιείται σε ένα δάσκαλο ή αβατάρ. Έτσι το πνεύμα του «Κοσμικού Μήνα» ή της εποχής των Ιχθύων προσωποποιήθηκε στο Χριστό και έτσι, για τούς αστρολόγους, δεν έχει καμιά σημασία αν ο Χριστός έζησε στην πραγματικότητα η όχι. Σημασία έχει η ιδέα, η οποία έζησε.

Οι αστρολόγοι προβάλλουν ως επιχείρημα το ότι οι πρώτοι χριστιανοί χρησιμοποιούσαν τον όρο ΙΧΘΥΣ για να δηλώσουν το Πνεύμα της εποχής των Ιχθύων δηλ. το Χριστό. Σ' αυτό το σημείο αγνοείται το γεγονός ότι εδώ ο όρος ΙΧΘΥΣ, είτε όταν γράφεται, είτε όταν εικονίζεται, δε σημαίνει ζώδιο, αλλά σημαίνει «Ιησούς Χριστός Θεού Υιός Σωτήρ».

Ο Χριστός δεν είναι «το κυρίαρχο» πνεύμα μιας εποχής, αλλά το Α και το Ω· δεν είναι μαζί μας μόνο μια εποχή, αλλά πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνας.

Οι αστρολόγοι ισχυρίζονται αυθαίρετα ότι η πρώτη Εκκλησία εδέχετο την αστρολογία και ότι οι δοξασίες της κατοχυρώνονται στην Αγία Γραφή, την οποία νόθευσαν οι ιερείς, αλλά παρ' όλα αυτά μπορεί κανείς ακόμα και σήμερα να βρει στην Αγία Γραφή αστρολογικά στοιχεία.

Όμως στην Αγία Γραφή τα άστρα δε δημιουρ-

ψουν ἄν δὲν τις ἐλευθερώσουμε ἀπὸ αὐτὲς σὲ τούτη τὴν ζωὴ, διότι μετὰ θάνατον οὐκ ἔστι μετάνοια.

Ὅποιος τὸ καταλαβαίνει αὐτό, αἰσθανόμενος τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν του, ξεφεύγει ἀπὸ τὴν ἁμαρτωλὴ ζωὴ σὲ μία καλὴ Χριστιανικὴ ζωὴ, ἐφ' ὅσον βέβαια ἀποφασίζει γι' αὐτὴ τὴν μεταστροφή, γιὰ τὴν ὁποίαν, ὅπως εἶπε ὁ μέγας Ὅσιος, χρειάζεται μία μόνον στιγμὴ ἀπόφασης γιὰ μεταστροφή.

Στὸ Εὐαγγέλιο γιὰ τὸν Ἄσωτο Υἱό, ἀκοῦμε ὅτι αὐτὸς μόλις ἀναγνώρισε τὸ λάθος τῆς συμπεριφορᾶς του καὶ τὴν φρικτὴ του κατάσταση, δὲν παρέμεινε ἐκεῖ πού ἦταν, ἀλλ' εἶπε: «ἀναστάς, πορεύσομαι πρὸς

τὸν πατέρα μου» (Λουκ. 15:18). Καὶ δὲν ἀρκέσθηκε στὰ λόγια, ἀλλὰ ἀμέσως σηκώθηκε καὶ πῆγε. Καὶ πῶς ὁ πατέρας του τὸν δέχθηκε, τὸ γνωρίζουμε ὅλοι καλῶς.

Ἐτσι, θυμίζοντάς μας τὴν μετάνοια, ἡ Ἐκκλησία μᾶς ὑπενθυμίζει ἐπίσης ὅτι χωρὶς τὴν χάρη καὶ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ δὲν μπορούμε νὰ μετανοήσουμε σωστά, διότι δὲν καταλαβαίνουμε πόσο πολλὲς εἶναι οἱ ἁμαρτίες μας καὶ δὲν αἰσθανόμαστε τὸ βάρος τους. Γι' αὐτὸ προσευχόμαστε ὥστε ὁ Κύριος νὰ φωτίσει τὰ μάτια μας, καὶ ἔτσι νὰ διανοιχθοῦν ἐνώπιόν μας οἱ πύλες τῆς μετανοίας, πρᾶγμα δίχως τὸ ὁποῖο ποτὲ δὲν θὰ εἰσέλθουμε στὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν.

γήθηκαν, για να προσδιορίζουν την πορεία του κόσμου, αλλά για να φωτίζουν και να άρχουν της ημέρας και της νύχτας.

Το κέντρο δηλαδή του ενδιαφέροντος του Θεού δεν είναι τα άστρα, αλλά ο άνθρωπος. Μάλιστα η μοίρα του ανθρώπου, ύστερα από την πτώση που ήταν αποτέλεσμα της δικής του προαίρεσης, προσδιορίζει το μέλλον της δημιουργίας. Στην Αγία Γραφή βλέπουμε τα άστρα και ολόκληρη τη δημιουργία να συμμετέχουν στη χαρά του ανθρώπου για τη γέννηση του Χριστού και στην οδύνη του για τη Σταύρωση.

Η Αγία Γραφή μιλάει για κοσμικές μεταβολές κατά τη Δευτέρα Παρουσία και για Καινή Κτίση, στην οποία περιλαμβάνονται και οι «νέοι ουρανοί».

Οι αστρολόγοι παραπέμπουν στην περίπτωση του Ιώβ. Όμως η Αγία Γραφή δεν κατοχυρώνει την άποψη πώς τα βάσανα του Ιώβ έχουν την αιτία τους στα άστρα.

Ιδιαίτερη αναφορά γίνεται στους Μάγους «από ανατολών». Όμως αυτό δε σημαίνει απαραιτήτως τη Βαβυλώνα, αλλά προσδιορίζει κάποιον τόπο ανατολικά της Ιουδαίας.

Το κείμενο της Καινής Διαθήκης δε μας λέγει ότι ο Χριστός ήταν ο κυρίαρχος σε μια νέα εποχή και γι' αυτό ανεμένετο από τούς αστολόγους. Οι Μάγοι δεν αναζητούν κάποιον ηγέτη του «κοσμικού μήνα των ιχθύων», αλλά τον Βασιλέα των Ιουδαίων. Αυτοί δεν κινήθηκαν από κά-

ποιους υπολογισμούς του τόπου της γεννήσεως με βάση τούς συνδυασμούς των άστρων, αλλά δηλώνουν κατηγορηματικά: «είδομεν τον αστέρα αυτού εν τη ανατολή και ήλθομεν».

Εξ άλλου οι «μάγοι» της Καινής Διαθήκης δεν είναι αστρολόγοι, αλλά παρατηρητές των άστρων. Η διάκριση μεταξύ αστρολόγου και αστρονόμου δεν υπήρχε την εποχή εκείνη.

Η Εκκλησία έχει καταδικάσει την Αστρολογία. Ενδεικτικά αναφέρουμε τούς Ιερούς Κανόνες ΚΔ' της Αγκύρας και ΛΣΤ' της Λαοδικείας, οι οποίοι

επιβάλλουν στους οπαδούς της Αστρολογίας επιτίμια, που τούς απαγορεύουν τη Θεία Κοινωνία μέχρι και πέντε χρόνια.

Η Αστρολογία επικαλείται «άλλους θεούς», που κατά την έκφραση της Παλαιάς Διαθήκης είναι «ου Θεοί» ή και «δαιμόνια» («οι Θεοί των εθνών δαιμόνια»!). Οι Ολύμπιοι θεοί

λ.χ. «βρυκολακιάζουν» με τις προβολές των ιδιοτήτων τους στα άστρα, οι οποίες στη συνέχεια προβάλλονται στους ανθρώπους την ημέρα της γέννησής τους και προσδιορίζουν ολόκληρη τη ζωή τους, την προσωπική, την κοινωνική, την οικογενειακή, το χώρο της εργασίας τους και γενικά όλους τους τομείς της ζωής.

Συμπερασματικά λοιπόν αναφέρουμε ότι η Αστρολογία, όχι μόνο είναι ασυμβίβαστη με την Χριστιανική πίστη, αλλά κινείται και στο χώρο του αποκρυφισμού και της ειδωλολατρίας.

(π.Α.Α. - Περιοδ. «Διάλογος», τ. 23 / 2001)

Ἡ μωρία τῆς ἀστρολογίας

«...Τὴν τῶν ἀστρολόγων μωρίαν ἐλέγχουσιν ὅ,τε θεῖος Ἀμβρόσιος βιβλ. δ'. εἰς τὴν ἐξαήμερον, καὶ ὁ ἱερὸς Ἀύγουστίνος πρὸς Συμπλικιανόν. Ἀλλὰ καὶ ὁ θεῖος Ἐπιφάνιος ἐν τῷ περὶ βάρων βιβλ. λέγει, ὅτι ἀπεβλήθη τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Ἀκύλας ὁ τῆς θείας Γραφῆς ἐρμηνεύς, ἐπειδὴ καὶ κατεγίνετο εἰς τὸ νὰ θεωρῆ ἐν τοῖς ἄστροις τὰς γενεθλιαλογίας τοῦ καθ' ἑνός. Οὐ μόνον δὲ παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἐθνικοῖς μισητὸν ἐστάθη πάντοτε τὸ γένος τῶν ἀστρολόγων. Δι' ὃ καὶ οἱ ἀστρολόγοι ἐξόριστοι ἔγιναν ἀπὸ τὴν Ῥώμην, καθὼς μαρτυρεῖ ὁ Δίων βιβλ. μθ'. καὶ ὁ Τάκιτος βιβλ. ιζ'. Εἶπε δὲ καὶ περὶ αὐτῶν ὁ Θεὸς (Ἱερεμ. ι' 2) "τάδε λέγει Κύριος, κατὰ τὰς ὁδοὺς τῶν ἐθνῶν μὴ μανθάνετε, καὶ ἀπὸ τῶν σημείων τοῦ οὐρανοῦ μὴ φοβεῖσθε"».

(Βλ. Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου, Ὑποσημείωσις στὸν Ἱ. Κανόνα ΛΣΤ' τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Συνόδου, Ἱερὸν Πηδάλιον, σελ. 434-435).

Έορτές Ναών και Μονών και Όνομαστήρια Αρχιερέως

Έορτή Αγίων Τριών Ίεραρχών στην Δράμα

ΤΗΝ Παρασκευή, 30-1/12-2021, τελέσθηκε η Πανηγυρη του Ίερού Ναού Αγίων Τριών Ίεραρχών στην Δράμα, βάσει των ισχυόντων μέτρων. Προεξήρχε ο Σεβ.

Μητροπολίτης Φιλίππων και Μαρωνείας κ. Άμβρόσιος και έλαβε μέρος ο Έφημέριος του Ναού Άρχιμ. π. Ίγνάτιος Σοφιάδης και επίσης ο Ύποδιάκονος π. Χριστόδουλος.

Έορτές Ίερών Μονών Υπαπαντής του Σωτήρος

ΤΗΝ Δευτέρα, 2/15-2-2021, πανηγύρισαν οι Ίερές Γυναικείες Μονές Παναγίας Φλεβαριωτίσσης στο Αιάντειο Σαλαμίνας και Ύπαπαντής του Χριστού στο Χορτοκόπι Έλευθερουπόλεως νομού Καβάλας.

Στην Μονή της Σαλαμίνας την Θ. Λειτουργία τέλεσε ο Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιώς και Σαλαμίνας κ. Γερόντιος, με τους Ίερείς Άρχιμ. π. Γρηγόριο και Ίερομ. π. Λουκά, έκφωνήσας έόρτια Όμιλία.

Στην Μονή στο Χορτοκόπι, παρά την χιονόπτωση και τo ισχυρό κρύο, την ιερά Άγρυπνία τέλεσε ο Σεβ. Μητροπολίτης Φιλίππων και Μαρωνείας κ. Άμβρόσιος συμπαραστατούμενος από τον Αιδ. π. Έλευθέριο Καρασαββίδη από την Κατερίνη.

Τα όνομαστήρια του Σεβ. Δημητριάδος κ. Φωτίου

ΤΗΝ Παρασκευήν 6/19 Φεβρουαρίου 2021, έορτην του Μ. Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, έώρτασε (λιτώσ) τα όνομαστήριά του ο Σεβασμ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Φώτιος. Ο Σεβ/τος, ο όποιος παραμένει εις την πόλιν της Λαμίας εύρισκόμενος εις διαδικασία άποκαταστάσεως της ύγειας αυτού, μετέθη εις τον Ίερόν Ναόν Άγίου Ίωάννου του Χρυσσοστόμου Λαμίας και, μη δυνάμενος εισέτι να λειτουργήση, έχοροστάτησεν εις τον Όρθρον και την Θ. Λειτουργίαν και έκήρυξε τον θ. λόγον. Εις τo ιερατικόν συλλείτουργον συμμετείχον ο Έφημέριος του Ναού Αίδεσ. Πρεσβύτερος π. Ίωάννης Φλέγγας και ο Πανοσιολ. Ίερομόναχος π. Καλλίνικος Ήλιόπουλος, ένw παρέστη συμπροσευχόμενος και ο Ίερομόναχος π. Σπυρίδων Γιαννόπουλος.

Ἐκδημία π. Θεοκλήτου Σταύρου

ΤΗΝ Δευτέρα, 23-2/8-3-2021, τοῦ Ἁγίου Ἱερομ/ρος Πολυκάρπου Σμύρνης, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ πλήρης ἡμερῶν ὁ γηραιὸς Ἀρχιμανδρίτης π. Θεόκλητος Σταύρου, Κληρικὸς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, ὁ ὁποῖος κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη παρέμενε οἰκουρῶν λόγῳ γήρατος καὶ ἀσθενειῶν.

Ὁ ἐκλιπὼν Κληρικὸς γεννήθηκε στὸ Πλωμάρι τῆς Λέσβου τὸ ἔτος 1931 καὶ ἀνεδείχθη Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὑψηλοῦ, ἔνθα εἶχε διατελέσει ἐξόριστος ἐπὶ 1,5 ἔτος ὁ Πρωθιεράρχης ἡμῶν Ἅγιος πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος κατὰ τὰ ἔτη 1951-1952. Ὁ π. Θεόκλητος μετέβη ἀργότερα στὴν ἐν λόγῳ Μονή, ἀλλὰ λαμβάνοντας ἔντυπα τῆς Ἐκκλησίας μας, τὰ ὁποῖα ἐστέλλοντο στὴν Μονή, ἀσχολήθηκε μὲ τὸ Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα καὶ ἐξῆλθε θυσιαστικῶς ἀπὸ τὴν Μετάνοιά του προκειμένου νὰ ὑπηρετήσει μετὰ αὐταπαρνήσεως τὸν Ἱερὸ Ἀγῶνα τῶν Πατρίων Παραδόσεων κατὰ τὸ ἔτος 1965.

Ἐκτοτε, ἀπεδύθη μὲ ζῆλο στὰ ἐφημεριακὰ καθήκοντά του, σὲ Ναοὺς καὶ Μονῆς κυρίως τῆς Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς, ἐπὶ μισὸν αἰῶνα, καὶ κατέλιπε μνήμη ἀγαθὴ ἀπὸ ὅπου κι ἂν πέρασε. Μεγαλοπρεπῆς στὴν παρουσία καὶ καλλίφωνος, παρέμενε στὴν ψυχὴ ταπεινὸς

καὶ ἄκακος, μὲ διάθεση βοηθείας τοῦ Ποιμνίου μὲ ὅ,τι τρόπο μποροῦσε. Φιλακόλουθος καὶ Ἀγιόφιλος, εἶχε συγκεντρώσει ἀμέτρητο πλῆθος Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, προκειμένου νὰ τιμᾷ κατὰ δύναμιν Ἁγίους μὴ συμπεριλαμβανομένους διὰ ἑορτίου Ἀκολουθίας στὰ καθιερωμένα βιβλία τῆς Ἐκκλησίας.

Γιὰ τὴν μακρόχρονη προσφορά του, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας μας τίμησε τὸν ἀείμνηστο π. Θεόκλητο μὲ τὸ Χρυσοῦν Μετάλλιον τῆς Γ' Ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κατὰ τὴν ἐπίσημη Συνοδικὴ τελετὴ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ ἔτους 2016, τὸ ὁποῖο τοῦ ἀπενεμήθη διὰ τῶν χειρῶν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Ἀθηνῶν κ. Καλλινίκου, στὴν Αἴθουσα τοῦ Ὁργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς.

Ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία του τελέσθηκε τὴν Τρίτη, 24-2,

στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίων Κων/νου καὶ Ἐλένης Ἀσπροπύργου Ἀττικῆς, μετὰ τὸ πέρασ τῆς Θ. Λειτουργίας, ἀπὸ τὸν Αἰδ. π. Ματθαῖο Μαβίδη καὶ τὸν Ἱεροδιάκονο π. Θεόκλητο Τασούλη, ὁ δὲ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος τέλεσε κατὰ τὴν διάρκεια αὐτῆς Τρισάγιον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μακαριστοῦ π. Θεοκλήτου στὴν Ἱερὰ Μονὴ Παναγίας Κωμοσωτέρας στὸ Κρυονέρι Ἀττικῆς.

Ἐξεδόθη ὁ Τόμος Β΄ τοῦ βιβλίου γιὰ τὸν Μακαριστὸ Μαγνησίᾳ Χρυσόστομο Νασλίμη

ΕΚΤΥΠΩΘΗΚΕ ὁ Τόμος Β΄ τοῦ βιβλίου τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος μετὶ τίτλο: *Ἐπίσκοπος Μαγνησίας Χρυσόστομος Νασλίμης (1910-1973) - Ἀκατάβλητος Ἀγωνιστὴς Πίστεως καὶ Ὑπομονῆς*. Ἀποτελεῖται ἀπὸ 644 σελίδες, σχήματος 15x23 ἐκ., καὶ περιλαμβάνει μεταξὺ τῶν ἄλλων 160 περίπου ἱστορικὲς φωτογραφίες, οἱ ὁποῖες κατὰ βάσιν δημοσιεύονται γιὰ πρώτη φορὰ.

Ἔτσι, μετὰ τὸν Τόμο Α΄, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐκδοθεῖ τὸ θέρος τοῦ 2019, 500 σελίδων, ὀλοκληρώνεται ἓνα μνημειῶδες ἔργο ἰδιαίτερης σημασίας, ἐντελῶς πρωτότυπο στὸν χῶρο μας.

Ἀναδεικνύει μὲ τρόπο ἐμβριθῆ, βάσει σπανίου ἀρχεακοῦ ὕλικου, ὅπως καὶ εὐπρόσιτο καὶ ἐκλαϊκευμένο, τὴν ἐξέχουσα μορφή τοῦ πολυτάλαντου Ἀρχιερέως, Κληρικοῦ, Λειτουργοῦ, Πνευματικοῦ, Μοναχοῦ, Διδασκάλου, Κατηχητοῦ, Συγγραφέως, Ἀπολογητοῦ, Ὀργανωτοῦ, Ἀγωνιστοῦ, τοῦ Χρυσόστομου Νασλίμη ἀπὸ τὸν Βόλο. Αὐτοῦ ποὺ ταύτισε τὴν διακονία καὶ προσφορά του μὲ τὶς πιὸ δύσκολες ἐποχὲς καὶ τὶς πιὸ μεγάλες δο-

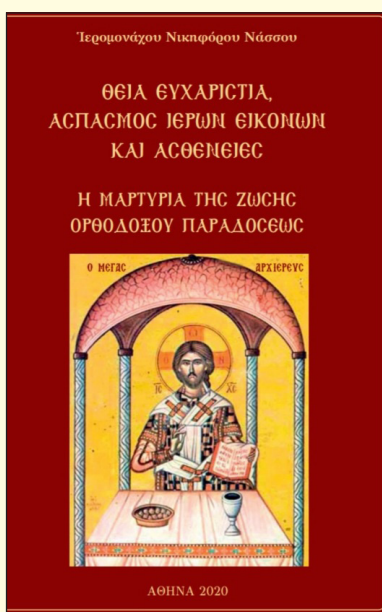
κιμασίες στὸν χῶρο μας. Αὐτοῦ ποὺ συνέβαλε τὰ μέγιστα στὴν ἐπιτέλεση τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας μας, ποὺ διετέλεσε στὴν ἐμπροσθοφυλακὴ τῆς Μαρτυρίας της, ποὺ συμμετέσχε στὰ μαρτυρικὰ παθήματα τῶν ἡρωϊκῶν τέκνων της. Αὐτοῦ ποὺ στήριξε καὶ οἰκοδόμησε τὸ Ποίμνιο καὶ μάλιστα τῆς ἐπαρχίας καὶ τῆς ὑπαίθρου, σὲ ὅλες τὶς χαρμόσυνες καὶ λυπηρὲς στιγμὲς του, ποὺ ἀποτέλεσε ἀνάχωμα σὲ κάθε ἐπιβουλή ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν προερχόμενη, ποὺ ἀνέπτυξε μὲ λόγο συγκροτημένο, ἐκκλησιαστικὸ καὶ θεολογικὸ, γραπτὸ καὶ προφορικὸ, τοὺς θησαυροὺς τοῦ πνεύματος γιὰ νὰ διαφωτίσει, καταρτίσει, ἀλλὰ καὶ προστατεύσει ἀπὸ κάθε ἐκτροπή.

Ὁ Χρυσόστομος Νασλίμης στὶς τρεῖς δεκαετίες τῆς ἐνεργοῦ καὶ ἀκαταπαύστου δράσεώς του (1936-1966), ἔδειξε μὲ τὴν θεία βοήθεια τί καὶ πόσα δύναται νὰ προσφέρει ὅποιος ἐμφορεῖται ἀπὸ θεῖο πάθος γιὰ τὴν Ἀλήθεια, τὴν ἐν Χριστῷ ἐλευθερία καὶ τὴν πρόοδο. Ἡ ἀνάδειξή του στὴν Ἀρχιερωσύνη τὸ 1962, ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸν τοποθέτησε ἐπὶ τὴν λυχνίαν ὥστε νὰ λάμπει «πᾶσι τοῖς

Νέες ἐνδιαφέρουσες ἐκδόσεις

Ὁ Πανοσιολ. Αρχιμ. π. Νικηφόρος Νάσσοσ ἐχει ἐκδώσει δύο νέα βιβλία μικροῦ μεγέθους:

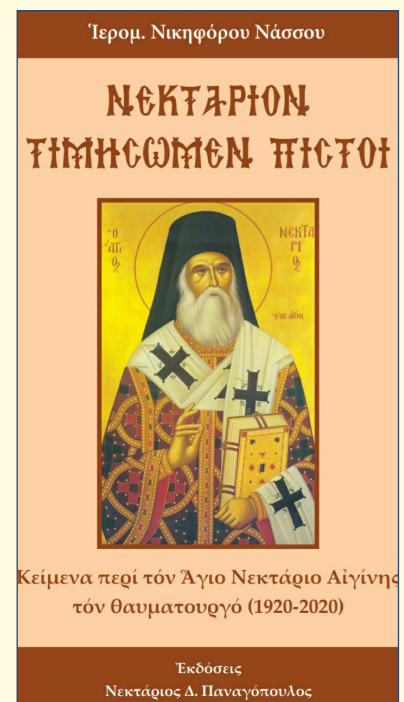

α) «Θεία Εὐχαριστία, ἀσπασμὸς Ἱερῶν Εἰκόνων καὶ Ἀσθένειες.

Ἡ μαρτυρία τῆς ζώσης Ὁρθοδόξου Παραδόσεως». Ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο μέρη καὶ ἓνα παράρτημα: Α) Θεία Εὐχαριστία – Θεία Κοινωνία «Καθαρτήριον Ἀλεξίκακον», Β) Οἱ Ἅγιες Εἰκόνες ὡς φορεῖς Θείας Ἐνεργείας καὶ Παράρτημα «Παραθέματα Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας Σχετικὰ μὲ τὴν Θεία Εὐχαριστία». Σελ. 48.

β) «Νεκτάριον τιμήσωμεν πιστοί. Κείμενα περὶ τὸν Ἅγιο Νεκτάριο Αἰγίνης τὸν Θαυματουργό (1920-2020)». Ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο μέρη: Α΄ Ἐπτὰ Ὁμιλίαι περὶ τὸν Ἅγιο Νεκτάριο καὶ Β΄ Ἡ Ἀμφισβήτηση τῆς Ἀγιότητος τοῦ Ὁσίου Νεκταρίου Πενταπόλεως καὶ ἡ Θεολογικὴ Ἀναίρεση αὐτῆς. Σελ. 144.

• Διὰ πληροφορίες καὶ τὴν προμήθεια αὐτῶν ἀποτανθεῖτε στὸν συγγραφέα στὸ τηλ. 6948121650.

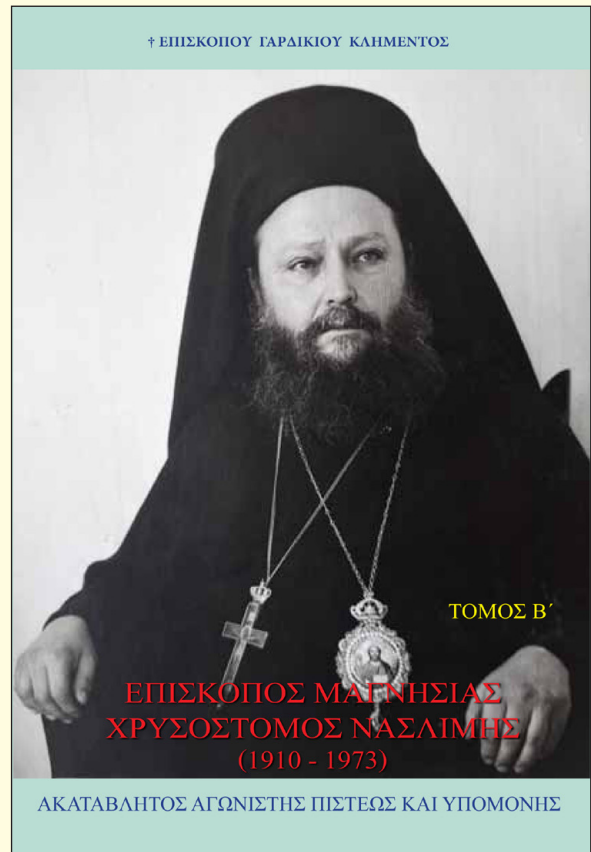
έν τῇ οἰκίᾳ», δίδει τὴν ἀφορμὴ γιὰ τὴν πλήρη διασάφηση τοῦ θέματος σχετικὰ μὲ τὴν ἀναμφισβήτητη καὶ ἀκλόνητη Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς. Ἅγιες μορφές, ὅπως τοῦ Πρωθιεράρχου Μητροπολίτου Φιλαρέτου καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἰωάννου Μαξίμοβιτς, καὶ κυρίως τοῦ ἡρωικοῦ Ἀρχιεπισκόπου Λεοντίου Φιλίπποβιτς, συνέβαλαν καθοριστικὰ σὲ αὐτό.

Ἡ τετραετὴς Ἀρχιερατικὴ δράση τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Μαγνησίας, τεράστια σὲ προσφορὰ γιὰ τόσο σύντομο χρονικὸ διάστημα, συνέπεσε μὲ πολυμέτωπο ἀγῶνα διασφάλισης τοῦ μέλλοντος τῆς πορείας τῆς Ἐκκλησίας μας. Οἱ συνεχεῖς καὶ συστηματικὲς προσπάθειές του, παρὰ τὰ ἐπίσης συνεχῆ ἐμπόδια καὶ προσκόμματα, ἔκαμψαν τὴν πολύτιμη ὑγεία του καὶ σχετικὰ νέος, 56 μόλις ἐτῶν, ἐξῆλθε τῆς ἐνεργοῦ δράσεως ἀπὸ σοβαρὸ πλῆγμα τῆς ὑγείας του.

Οἱ Ὁμολογιακοὶ Ἀγῶνες Πίστεως, ἀλλὰ καὶ οἱ θαυμαστοὶ Πνευματικοὶ Μαργαρίτες ποὺ μᾶς κατέλιπε, μὲ ἀποκορύφωμα τὴν περίφημη «Πνευματικὴ Διαθήκη» του, διατηροῦν ἐξαιρετικὴ ἐπικαιρότητα καὶ βοηθοῦν τὰ μέγιστα στὴν Κανονικὴ καὶ Πνευματικὴ ἐκκλησιαστικὴ βάση καὶ πορεία μας ἐντὸς ὀρθῶν πλαισίων.

Στὴν ἐπτάχρονη δοκιμασία τῆς ὑγείας τοῦ μαρτυρικοῦ Ἱεράρχου (1966-1973), παρέχονται διδάγματα καὶ ἐμπειρίες ποὺ οἰκοδομοῦν, συγκινοῦν καὶ παραδειγματίζουν. Τὰ ὅσα συνέβησαν κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, παρουσιάζονται καὶ ἀξιολογοῦνται μὲ κάθε προσοχή, ἀντικειμενικότητα καὶ διερευνητικὴ διάθεση, ὥστε νὰ ἐξαχθοῦν τὰ κατάλληλα καὶ ἀναγκαῖα συμπεράσματα. Εἶναι ἀνάγκη νὰ διδαχθοῦμε καὶ ἀπὸ τὰ θετικὰ καὶ ἀξιέπαινα, γιὰ νὰ τὰ συνεχίσουμε καὶ ἐπαυξήσουμε, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ θλιβερὰ καὶ λυπηρὰ, γιὰ νὰ τὰ ἀνακαθάρουμε καὶ νὰ μὴν ἐπαναληφθοῦν.

Ἡ βαριὰ κληρονομία τοῦ Μακαριστοῦ Ἐπι-

σκόπου Μαγνησίας Χρυσοστόμου, διακρινόμενη γιὰ ἐπιμονὴ στὰ καίρια τῆς Πίστεως καὶ τοῦ ἤθους τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως καὶ γιὰ ἀπόρριψη λαθῶν καὶ ὑπερβολῶν, μὲ ιδιαίτερη ἔμφαση στὴν διαφύλαξη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνότητος πάση θυσίᾳ, μὲ ὅποιο θυσιαστικὸ κόστος, ἐκτίθεται ἀβίαστα μέσα ἀπὸ τὸ γλαφυρὸ αὐτὸ δίτομο ἔργο, τὸ ὁποῖο εἶθε νὰ βοηθήσει ποικιλότροπα κάθε καλοπροαίρετο ἀναγνώστη, καὶ νὰ ἀποτελέσει σημεῖο ἀναφορᾶς γιὰ κάθε ἐνδιαφερόμενο σχετικὰ μὲ τὴν πραγματικὴ ἱστορία καὶ μαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας μας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Πρόκειται καὶ πάλι γιὰ ἔκδοση τοῦ «Γενικοῦ Ταμείου» τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία διατίθεται κεντρικὰ ἀπὸ τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου: Κάνιγγος 32 (γ' ὄροφος), 106 82 ΑΘΗΝΑ, τηλ. 2103828280, e-mail: ecclesiagoc@gmail.com . Ἀνώτερη τιμὴ πωλήσεως: 15 εὐρώ. □

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ - ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928. Δημοσιογραφικὸν Ὄργανον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Περίοδος Γ' ἔτος 71ον Τεύχος 1020 Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 2021. Ἰδρυτής: Ἀνδρέας Βαποριδῆς († 1976). Ἐκδότης: Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ. Διευθυντής: † Ὁ Δημητριάδος Φώτιος. Ἐπιμέλεια Ὑλης-Σελιδοποίησης: † Ὁ Γαρδικίου Κλήμης. Ὑπεύθυνος Συνδρομῶν - Ἐμβασμάτων: Κατσαγιάννης Κωνσταντῖνος, Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ. Συνδρομαί: Ἐσωτερικοῦ ἐτησίᾳ 15 εὐρώ, Ἐξωτερικοῦ 25 \$ Η.Π.Α. Τιμὴ φύλλου 1 εὐρώ. ISSN: 1107-6763. Ἰδιοκτησία - Κεντρικὴ Διάθεσις: «ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ» ὁδὸς Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ. Τηλ.: 2103828280 -Fax: 2103847365, www.ecclesiagoc.gr, e-mail: ecclesiagoc@gmail.com Τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα ἀποδίδονται εἰς τὴν διεύθυνσιν. Τραπεζικὸς Λογαριασμὸς Γενικοῦ Ταμείου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εἰς Ἐθνικὴν Τράπεζαν (IBAN): GR030110040000004029602812, ΚΩΔ. SWIFT ΤΡΑΠΕΖΗΣ (BIC): ETHNGRAA